

İşte Öylesine Bir Yaşam Benim Yaşamım

— SakineBAHADIR · 05 Mayıs 2011

Hani, hani mutlu mesut yaşamasakta, ağır aksak gitse de bir yuvası vardır ya insanın. Tamda rahat edecekken diye başlar ya sözcükler hep, sonra boğazımıza düğümleir kalır. İşte öyle bir çatı altında yaşamaya çalışırken, ara ara sallandı hep yuvamın temeli. Artçı sarsıntılar dedik hep...

Durduk bekledik, başka yuva yoktu ki başımızı sokacak, vardı da yoktu! Gelinlikle çıktığın eve hani kefenle dönersin demiş ya büyüklerimiz, öyleydi işte... Aaa elalem ne demez sonra, arkandan konuşurlar, öyle derler, böyle derler. Dul kadın olur adın, sokaktan geçen it bile sana siğer derler ya!

Birde çocuklar var, yazık onların boynunu bükme, eksik kalmasınlar, ersiz yuvada büyümesinler, kıyma onlara derler ya konu komşu!

İşte böyle geldi geçiyordu hayat artçı sarsıntılarla... artçı sarsıntılar başımızı soktuğumuz yuvayı yıkmadı, yıkamadı ama derin çatlaklar oluştu duvarlarında! İçinde yaşayanlarda bazı emareler görüldü görülmesine ama ?

Ömrü o çatlakları sıvamakla geçen, hanilerle, yanilerle, olmazlarla hayatını geçiren, her zorluğa göğüs germeye çalışan biri vardı ya o çatının altına sığınan...

Bir gün geldi öyle bir sarsıntı yaşadı ki! Ama bu sarsıntı yuvasında değil kendi içinde kendine has kurduğu ve içine sığındığı dünyasında oldu...

Birden bire etraf karardı, duvarlar üstüne üstüne geldi, etrafı toz bulutu kapladı. Koca koca duvarlar üzerine yıkılmıştı. Sadece büyük oğlunun ölme anne seni çok seviyorum bana lazımsın sözü yankılanıyordu kulaklarında, onun sesini duyuyordu çooook uzaklardan...

Önce o yavrusunun sesine kulak vermek istedi, ama o hayatını kurtardı biraz üzülür, düşününde, çocuğunu kucağına aldığıda babaannen seni görmeyi çok isterdi der, birkaç damla yaş süzülürdü o yosun yeşili gözlerinden emindi buna...

Sonra deniz gözlüsü vardı birde! Sinirli, hoyrat, deli fişek. Ne yapacağını bilemeyince saçma sapan şeylerle kendini savunmaya geçen, asla hatasını kabul etmeyen, bağırır çağırır, çoğu zaman anneciğinin kalbini kıran. Fakat buna karşın bir bebek kadar temiz, ince, sevgi dolu bir yüreği olan ve asla büyümeyecek hep çocuk kalacak bir yapısı olan!

Çoğu kez kendisini ağlatan, kapıyı vurup çekip giden, sonra bişey olmamış gibi bir kedi yavrusu misali eve dönen, asla özür dilemeyen. Tüm bunlara rağmen annesinin asla beddua etmeye kıyamadığı deniz gözlü prensi vardı. Onun anne gitme demeyeceğini, için için üzüleceğini, gizli saklı köşelerde kimseye göstermeden ağlayacağını hissetti derinden yüreği burkuldu!

Hayat arkadaşı geldi aklına! Ne yapardı acaba başka insanlara iyilik yapma, zengin olup rahat yaşama, yaşatma adına ailesini sıkıntıya sokan, her zaman arkadaşlarının dediklerini doğru kabul eden, asla eşiyile ailesiyle kafasındaki projeleri paylaşmayan ve kısacası artçı sarsıntılara sebep olan eşini düşündü bir an. Yenilmeyi sevmedi hiç ama hep yenildi. Çok sevdi eşini, çocuklarını ama hiç göstermedi, söylemedi! Ne olacaktı canım onun babası da öyle yapmıştı, hatta kaç gün çocuklarını görmediği gün olmuştu. Ne yani şimdi onun ve kardeşlerinin psikolojisi bozuk muydu da çocukları öyle olacaktı, diye

